

JOHN CURRIN

Wikipedia'ya baktığımızda John Currin hakkında şu kısa açıklamayı görmekteyiz: John Currin¹ (doğum:1962) Amerikalı ressam. En çok kusursuz tekniği ile yaptığı, hiciv dolu proaktif seks ve sosyal temalar ile dolu resimleri ile tanınır. Resimlerinde rönesans dönemi, popüler dergiler, çağdaş moda modelleri gibi geniş bir spektrumun etkilerini görmek mümkün. Resimlerinde genellikle

kadın vücudunu abartır ve deforme eder.

Currin Colorado'da doğmuş, Connecticut'da büyümüş. Connecticut'da Odessa, Ukrayna'da eğitim görmüş Lev Meshberg ile çalışmış. Pittsburg'a gitmiş; 1984'de Carnegie Mellon Üniversitesinden lisans, 1986 yılında Yale Üniversitesinden yüksek lisans derecelerini almış.

1989'da New York şehrinde, bir okul yıllığının fotoğraflarından yararlanarak yaptığı bir dizi genç kız portresini sergilemiş. Böylece geleneksel klişe konulardan sanat damıtma yolundaki çabalarının ilk örneğini vermiş.

1990'larda politik temalı sanat eserleri gözde iken, Currin diğerlerinden farklı olarak iri göğüslü genç kadınları, bıyıklı erkekleri, aseksüelleri resmetmiş. İlham almak için Cosmopolitan, Playboy gibi dergilerin eski sayılarından yararlanmış. Seksist olmakla eleştirildiğinde, bunu inkar etmemiş, ama o dönemde kendini ne kadın ne de erkek olarak hissetmediğini söylemiş. 1992'de bir sonraki sergide, orta yaşlı kadınları resmetmiş. Gene de, 1990'ların sonlarına gelindiğinde, iyinin kötü taklidi konularını resmetmekteki teknik ustalığıyla finansal bir başarı elde etmiş ve 2003'de resimleri 6 haneli fiyatlarla satılır olmuş. Son günlerde utanmaz, pornografik figür esaslı seriler sergilemekte.

Whitney Museum of American Art ve Museum of Contemporary Art, Chicago'da retrospektif sergiler düzenlemiştir; eserlerine Hirshhorn Museum

and Sculpture Garden ve Tate Gallery'deki kalıcı koleksiyonlarda yer verilmektedir.

Rachel Feinstein

Currin, New York şehrinde ilham perisi ve yoldaşı olan karısı, sanatçı Rachel Feinstein ile beraber yaşamaktadır; Gagosian Gallery tarafından temsil edilmektedir.

MASUMİYET TUTKUSU (?):

Felsefe ve İngilizce dereceleri olan bağımsız bir yazar olarak Henry Berry, seksist olmakla itham edilen John Currin'in eserlerine farklı bir perspektif ile yaklaşmıştır. Berry, John Currin'in resminin ardında var olana kafa yormuş ve eserlerini verdiği dönemler içerisinde Currin'in resimlerine sosyal bir gözlemlerle yaklaşmıştır. Elbette sanat eserlerinin yorumlanmasında ve eleştirilmesinde amacını aşma riski her zaman mümkündür ve meselenin aslını her zaman en iyi sanatçının kendi bilir. Ama öte yandan, sanat eseri bir kez görücüye çıktıktan sonra eserin tüketimi, algı parametreleri ile, sanatçıdan bağımsız seyrederek. Bu bakımdan topluma mal olmuş bir tüketim nesnesi üzerine söz söyleme hakkı doğması normaldir.

Bu raporun eksenini bu sunum metnini hazırlayan F.T. tarafından yüzeysel seksist eleştirilerinden daha derinlikli bulunduğu için Berry'nin saptaması oluşturmaktadır. Geniş ölçüde "A passion for Innocence" (A Passion for Innocence, Henry Berry, 2011)ⁱⁱ adlı kitabından alıntılara yer verilmiştir. John Currin'nin adının baş harflerinin Jesus Christ (Hazreti İsa)'ı çağrıştırmaları nedeniyle F.T.'in tercihi ile bu metinde John Currin'den yer yer JC olarak bahsedilmiştir.

JOHN CURRIN'İN ESERLERİNDE SEKS VE CİNSELLİK

JC'nin resimlerinde, son 20 yılda Amerika'da akıp giden değişiklikler, ülkenin var oluşundan beri kimliğinin, ideallerinin, kader algısının, politik aktivitelerinin, uluslararası ilişkilerinin kaynağında yer alan püriten din anlayışı ile uyumlu "saflığa" dair değişen değer yargılarının resmedilmesi işlenmişti. Saflıktan kopuş tehditi, toplumda kaçınılmaz olarak derin bir psikolojik rahatsızlık, geleceğe dair kaygı ve kaybolmuşluk hissi yaratmaktaydı. Son 20 yılda Currin'in resimlerinde, Amerikan toplumu özelinde, bu ve daha fazlası resmedildi.

JC'inin resimlerini 2 ayrı grup altında toplamak mümkün, ilki 20. yy'ın son 10 yılında yapılan resimler, ikinci grup ise 21.yy'ın ilk 10 yılında, hatta ilk on yılın son yıllarında yapılan resimler. Dönemsel olarak baktığımızda ilk grup, Reagan başkanlığının son günlerinde başlıyor ve Clinton döneminde devam ediyor. Resimler, saflığın elimizden kayıp gidiverdiğine ait huzursuz edici bir his yaratıyor, bunu inkar eden ya da engellemeye çalışan bireyler tarafından başvurulan politik tutumları, hileleri, ve yapaylıkları tasvir ediyor.

JC'nin ikinci grup resimleri ise kültür üzerinden yeniden formüle edilmiş bir masumiyet algısı yansıtıyor. Bu yeniden formülasyon Dünya Ticaret Merkezine yapılan 11 Eylül terörist saldırısının hemen akabinde, Amerika'nın Irak ve Afganistan'da giriştiği büyük ölçekli askeri harekatlara denk geliyor. Ülkenin doğusunda ve kuruluşunda politik bir kimlik olarak yer alan geleneksel hıristiyanlık temelli saflık duygusu böylece kayıp gidiyor. Ancak, kültür kendini daha alıştırmış, gayesi olan, gerçekçi terimlerle, masumiyet üzerine istekli bir perspektif ile yeniden biçimlendireceğine, postmodern duyarlılıklardan türetilen bir masumiyetin yeniden formülasyonu ile biçimlendirmekte ve püriten din inancında yer alan, var olan ve var kılan masumiyet algısının yerini postmodern algı almakta.

Postmodern masumiyet algısı, neredeyse tamamıyla seks ve cinsellik kavramlarıyla ilgilidir. JC, 2008 -2010 arasındaki resimlerinde bu kavramlara yer vermiştir. Püriten din anlayışında yer verilen masumiyet ile olan

geleneksel ilişkimizde, hayatlarımızda masumiyeti korumanın yegane yolu otorite ve iç disiplindir. Postmodern kültür içerisinde yer alan seks ve cinsellikle olan ilişkimiz ise kişisel kimliğimiz ve toplum, kültürel tecrübeler ve daha fazlasından oluşan bir örgünün esaslı bir parçası olarak özümsemiştir.

Her ne kadar puriten ve postmodern masumiyet algıları tamamıyla farklı olsalar da her ikisi de cennetten kovulmayla sonuçlanan mitte anlatılan seks ve cinselliğin aynı temel, aynı ezeli tabiatından esinlenmiştir. Puriten algı cennetten kovulma sonrası ile ilgili iken, postmodern algı öncesi ile ilgilidir. Çağdaş kültür püritenizmin enkazından direne olmuştur ancak, herşeye rağmen, hıristiyanlığın yaradılış mitini, kurnazca, bilinç altından ve hayal meyal araştırarak hıristiyanlığa bağlı kalır.

1990 RESİMLERİ – MASUMİYETİN YIPRANMASI

Çocukluğun kutsanmış dünyası, suçsuz bir zihin ve ölümsüzlük ile olan ilişkisiyle, masumiyetin ruh ve davranış üzerinde olağandışı, doğa üstü bir etkisi var. Öyleki bu sıradışı, biricik güç, sıklıkla çocukluktan ilk gençliğe geçtiğimiz doğal sürece müdahale eder ve sanki “bir değermişcesine”, “hayali, idealize edilmiş bir masumiyet görüşü” ile doğal varlığının önüne geçer. Pek çok insan bu masumiyet tesiri ile, sanal bir şekilde yaşlanmayı inkar eder ve yaşsız oldukları sanal dünyalar inşa eder. “Gençlik Pazarı” kültürünün içerisindeki masumiyetin gücüne şahitlik eder. Tutkuyla egzersiz yapmak, kozmetik müdahaleler, popüler eğlence, giyim modaları, araba tasarımları ve donatıları masumiyetin gücü üzerine kurulu gençlik pazarının elemanlarıdır. Masumiyetin bu uzatılmış, ömür boyu süren hatırasının her zaman sadece sıkıcı etkileri olmaz, bazen de toplum ve bireyler üzerinde yıkıcı etkileri vardır.

İyimser bir bakış ile, çocukluk masumiyetinin doğal hatırası insanlar arasında bir bağ oluşturduğu söylenebilir. Doğrudur da, bu masumiyet tecrübesi aslında iyimserliğin ve ideallerin kaynağıdır. Onlarsız insan hayatı dümdüz ve renksiz olurdu. Ancak aynı tecrübe, baskıcı din aracılığı ile, onu arayan, yeniden yaratmaya çalışan totaliterizmin ve tiranlığın da kaynağıdır. Pek çok

insan için çocukluktaki masumiyet tecrübesi, kişiyi insan yapan bir tecrübedir. Ancak JC'nin sanatı masumiyetin faydalı yanlarıyla ilgili değildir. Currin, çağdaş bir sanatçı olarak, değişik "vücut algısına" ve farklı estetik tatlara sahip göçmenlerin akışı ile, değişen nüfusun kompozisyonu ve küreselleşmenin bilindik sosyal ve ekonomik doku ve ilişkilerini yıktığı, politik sistemde hakim bir olumsuzculuk, ekonomik sistemde çarpışan değer yargıları, umutlar ve sert farklılıklardan büyüyen gerginlikler sonucunda toplumda artan vurdumduymazlık ve ilgisizliğin ortaya çıktığı zamanımızda, karmaşık algılar ve edinilmiş yansımalarla değişik yollarla, farklı bireyleri, generik ve kişisel özellikleri ile resmeder.

Marry O'Conner, (1989)

JC'nin bireysel kadın resimleri masumiyet ve basitlik arasındaki ilişkiye işaret etmektedir. Bu resimlerin zaten kendileri basittir, konuları tanımsız, gölgeli bir arka fonun önünde tek başına bireylerdir. Örneğin Marry O'Conner, tipik bir resimdir. Şahıs beyaz bir bluz giyer, solgun bir cildi, sarı saçları vardır. Gözlerinde ve ağızında pek ifade yoktur. Solgun bir beyazdan solgun bir maviye geçen bir fonun önünde durmaktadır. Masumiyetle ilgili bir duruşu olduğuna dair hiç bir ipucu göstermez. Zaten mesele de budur, yani masumiyetin vasatlığı. Kadının dümdüz ve basit hali, dekorun dümdüzlüğü ve basitliğiyle bir araya geldiğinde masumiyetin pasifliğine ve içe dönüklüğüne

işaret eder. Bu pasiflik ve içe dönüklük Amerika'lılara bireysellik duygusu gibi gelmektedir.

1990'ların başındaki resimler benzer, sade özellikleriyle ve ard alanlarıyla tek başına kadınlardır. Bu kadınlar gözden kaçırılmayacak kadar bireyseldir. Ama gene de bakan onlar hakkında hiç bir şey bilmez. Sade özellikleri, ifadeleri, giysileri, ard alanın boşluğu hiç bir şey söylemez. JC'nin 15 yıllık performansını, meselelerini bildiğimiz için bugünden o resimlere bakarak bu yakıştırmaları yapabiliyoruz. Olgunluğun eşiğindeki genç kızın kafasının karışıklığı, orta yaşlı adamın yaşlılığı gizleme refleksi, hatta üstesinden gelme umudu, iki denizcinin sınırsız okyanusta yelken yapması, hepsi gizemli, merkezde masumiyetin varlığı ve bireylerdeki farklılıkların yansımalarından kaynaklanan farklı davranış ve işaretleri barındırıyor.

Girl on a Hill, 1995

1995'deki *Girl on a Hill* ve *Super Angel* yamaçta oturmuş yeni yetme kız çocuklarının resimleridir. Bu kızlar sarı saçlı, mavi gözlü, tipik beyaz anglosakson Amerikalı kız çocuklarıdır. Her iki resimde de manzara, mavi gökler masumiyeti çağırır. Ama gene de bu iki resimde yanlış bir şey vardır, kızların arkası dönüktür, bize doğru bakarlar. Gerçi birşeylerin yanlış

gittiğini anlayamayacak kadar gençtir bu kızlar ama gene de ne olduğunu anlamaya çalışır gibi arkalarını dönmüşlerdir.

Super Angel, 1995

1993 tarihli *Lovers in the Country* ve 1994 tarihli, *Never Ending Story*, gerçekten bitmeyen yaşlı erkek, genç kadın ilişkisinin resmi gibi görünür ilk başta. Öyledir de bir bakıma, kızlar henüz yeni yetmeliğin saflığı içindedir. (Bu paragrafta “saflık”, tecrübesizlik, bilgisizlik, katışıksız olmak ve tazelik çağrışımları ile beraber kullanılmaktadır.) Erkekler ise çok yaşlıdır ve bu iki resimde de formal pozların arkasına saklanmıştır. Sanki genç kadınların varlığı ilişkiye safılık taşıyor gibidir; cennetten kovulmaya sebep olan kadınlar gibi olgun değildir. Karakterlerin uzaklara, masum göklere, bakıyor olmaları saflığı aramak olarak yorumlanabilir. Bu çiftler için sanki saflık ilişkilerinin bir parçası olmalıdır, hatta ilişkinin temel eksenini oluşturmalıdır. Ama duruşları, kıyafetleri, bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor. Ama gene de bu çiftler başka ne yapmaları gerektiğini bilmiyor, çünkü toplum çeşitli gerekçeler ile bilgellik ve fazilet yerine gençliği kutsuyor ve fetiş haline getiriyor.

The Never Ending Story, 1994

Lovers in the Country, 1993

1997'deki Cripple adlı resimde neşeli, gülyüzlü bir kadın resmi gibi görünse de adı, en ön planda yer alan bir baston, sağ elin son 2 parmağının var mı yok mu belli olmayışı, ağız dolusu gülüşü, saçlarının rüzgarda savrulması gibi özellikleriyle rahatsız edici bir resim. Adı ve bastonun varlığıyla kadının sakatlığının farkında olduğunu anlıyoruz, ama duruşu ve ağız dolusu gülüşü ile bunu pek önemiyor gibi durmuyor. Oysa kusursuzluk miti genç, güzel ve

sağlıklı olmayı dretir. Demek ki masumiyet ve saflığın yanına kusursuzluğu da getirmeliyiz. Abartılı gülüşündeki yapaylık ile sanki kaybolan kusursuzluğun yerini gayri samimiyete ve riyaya bıraktığını düşündürmekte. Belki de olgunlaşırken sakat kaldığımızı düşünmeliyiz. Kadınlar ve erkekler masumiyete doğal olarak farklı anlamlar yüklüyorlar. Özellikle erkeğin masumiyet ile ilgili hülyası sonsuz gençlik tutkusu, tükenmez seks performansı rüyası, saati geri çevirme fantazisinden kaynaklanıyor. Kadınların masumiyet ile ilişkisi ise fiziksel sağlık ve sosyal olarak kabul görmek hedefleriyle stratejik olabiliyor.

The Cripple, 1997

Öte yandan masumiyetin saf ve sığ bir yanı vardır. Oysa tecrübe acıdır, eğitici. Olgunluk pahalı birikimlerle, bedeller ödenerek elde edilir, masum kalmak zihinsel olarak özürlü olmayan bir birey için zaten olanaksızdır.

JC'nin çocuksu kadınları ve yaşlı adamlarının pozları ikonik, ezberlenmiş, önceki yüzyıllardan hatıra kalmış stüdyo fotoğrafları gibidir. The Cripple'daki kadının durumu ise bambaşkadır, her şeye rağmen yıkılan bu dünyada kusuruna rağmen bu kadın bir şekilde ayakta kalmalıdır, sanki olgunlaşırken ödediği bedeller onu sakatlamıştır, ama gene de hayat devam eder, kadın

yıkılmaz, güvenle ve güler yüzle yoluna devam eder. Bunda yanlış bir şey yok elbette, resmin tek rahatsızlık veren yanı, karakterin doğal ve vakur bir şekilde durumu kabullenmek yerine arsızca gülüşü ile realiteyi yok saymaya, bir yanılsamaya sığınmaya mecbur bırakılmış olması.

HOMOSEKSÜELLİK CENNETİ

Home Made Pasta, 1999

JC bir vizyon koyucu, sağılıcı ya da peygamber değil elbette, sadece sosyal olayları gözlemleyen bir sanatçı. Haliyle sosyal fenomenlerin önüne geçmesi mümkün değil. Önceki dönem resimlerinde kadın erkek arasındaki seks ve cinselliğe dayalı bir dengesizliği, bir çelişkiyi gündeme getirirken, 1999 da yaptığı HomeMade Pasta'da ve 2002'de yaptığı Two Guys adlı resimlerde dengeli ilişkiler içerisindeki homoseksüel çiftleri resmediyor. Bu resimlerde karakterler benzer yaşlarda, benzer profillerde. Örneğin Home Made Pasta'da sakin bir şekilde ortak bir eylemi, makarna yapmayı paylaşıyorlar. Two Guys'da ise her iki karakter de gözlerini kaçırmıyor, yüzleri bize dönük. O önceki yüzyıllardan kalan ikonik pozlar gibi değil duruşları. Bu ilişki şekli

sanki daha dengeli, sosyal kalıplar ile daha az empoze edici gibi görünüyor bu resimlere bakınca. Ama bir heteroseksüelin penceresinden bu değerlendirmelerin ne denli doğru olduğunu bilemeyiz elbette. Gene de kadın ve erkek arasındaki seks ve cinselliğin yarattığı gerilime bu resimlerde hiç rastlanmaz.

Two Guys, 2002

ÇİRKİNLİĞİN KOROSU

JC'nin en karmaşık resimlerinden biri 2000 yılında yaptığı Stamford After Brunch adlı resimdir. Stamford şehir olmasına rağmen NY'un banliyö bölgesinde yer alır. Pencereden gördüğümüz manzaradan anladığımız kadarıyla büyük bir arazi içinde bir evdeyiz, kuyruğunu görebildiğimiz bir piyanonun varlığından anladığımız üzere de büyük bir evdeyiz. Kadınların kıyafetleri de pahalı bir çevrede olduğumuzu söylüyor. Resmin başlığından brunch sonrası üç kadın bir araya gelmiş diye varsayıyoruz. Elllerinde yakılmamış pürolar, boş martini kadehleri var. Sanki bir kaçamak yapıyorlar, hep yaptıkları bir şeyi yapıyor gibi değiller. Ya da bir şeyi taklit ediyorlar. Tatlı bir suç ortaklığını paylaşıyor gibiler. Ama gerçekte bunun ne olduğuna dair

bir ip ucu yok elimizde. Öte yandan soldaki kadının kalın boynu, sivri dizi, sağdaki kadının acaip kalçası göze batan detaylar.

Stamford After Brunch, 2000

BOŞ SAKSI

JC gene iki bireyi resmediyor. JC biyografi, sosyal durum, kimlik, kişisel imaj gibi meselelerle meşgul değil. Baskı altında ortaya çıkıveren kültürel ve tarihsel kırılma noktaları ile ilgili meşgul daha ziyade. Resimde çiçek ekmekle meşgul yaşlıca bir çift görüyoruz. Jaguar olduğu tahmin ettiğimiz lüks bir araba, büyük bir köşk binası görünüyor arka fonda. Gene anlıyoruz ki varıl bir yerlerdeyiz. Kişilerin kıyafetleri de çok temiz ve kadının şapkası hatta çok havalı böyle bir iş için. Ortada boş bir delik, çiftin tuttuğu boş bir saksı var. Yani aslında ortada ekilen, dikilen bir şey yok.

The Gardeners, 2001

Stamford After Brunch'da da , The Gardeners'da da aslında bir şey olmuyor, oluyor gibi oluyor. JC'nin resimleri belki de bu özellikleriyle "Sanat göz yanılması değil bir zihin yanılması olmalı" der gibi.

BALIKÇILAR

JC'nin önceki resimlerine benzemekte, ancak bir çözümden ziyade sıkıntılı bir durum var bu resimde de. Gene de büyük bir adım var, bu resimde. Erkekleri arkadan görüyoruz. Kafalarının da gövdelerinin de arkasını görüyoruz. İlk defa yüzü hiç görmüyoruz; aslında 1995'de yaptığı Twenty Three Years Ago adlı resim bunun tek istisnası idi. Bu iki genç adam adeta masumiyete yelken açmışlar. Homoseksüel olduklarını söylemek yanlış olmaz. Öte yandan bu resimde hıristiyanlığa ciddi göndermeler olduğunu da söyleyebiliriz. Bu iki kişi İsa'nın havariler olabilir, Peter gibi. Peter, insanların balıkçısıydı. Soldaki martı genelde İsa'yı sembolize eden güvercin formunda. Bütün bu detaylar hıristiyanlığı hatırlatıyor. Hıristiyanlığın temelinde de İsa'nın masumiyetinin yer aldığını hatırlarsak masumiyetin neden bu kültürde temel bir erdem olarak algılandığını daha iyi anlarız. Ancak, bu resim gene de iyimser değil. Deniz kabarık, lacivert, masumiyeti simgeleyen göklere soldaki kısacık ip ile bağlanmak mümkün değil. Yani masumiyet sanki boş bir ideal.

The Fishermen, 2002

MASUMİYETİN YENİDEN FORMULE EDİLiŞİ

2009 yılından sonraki resimlerinde neredeyse tümünde kadınları resmeder. Artık domestik sahneler ilgisini çekmez. Gizemli detaylarla da artık ilgilenmez. JC'nin sanatçı yeteneğinin yanısıra sosyal gözlem yeteneği de dikkat çekicidir. Cinselliğın, homoseksüelliğın, buna lezbiyenlik de dahil, varlığı, kabulü ve açıkça ifade edilişi JC nin resimlerinde de yer bulmuştur. Toplum cinsel açıdan bir dönüşüm geçirmektedir.

JC nin resimlerinde de artık cinsellik ima edilmiş dolaylı bir şey olmaktan çıkmıştır.

BAĞIMSIZ SEKSİN KUSURSUZLUĞU

Hot Pants, 2010 adlı eserde JC iki erkeği resmetmiştir. Ayna önünde giyinen karakterin yüzü ve ifadesi aynadan net olarak görünmekte. Bu iki kişinin homoseksüel olduğunu söylemek mümkün. Kırmızı gömlekli olan ceketin altından sanki diğer karakterin kalçasına bakıyor. Mekan şık ve pahalı. Kıyafetler de öyle. Soldaki koltuğun üzerinden sarkan bir çorap sanki Dali'nin akıp giden zamanı simgeleyen saatlerini çağrıştırıyor. Öte yandan bu bir çorap olmayabilir, ucundan sperm damlayan bir preservatif olma ihtimali de mevcut. Bu resimde cinsellik artık ima edilmiş bir şey olmaktan çıkmış, havada asılı hissediliyor. Özel, sıradışı, kişisel bir paylaşımın resmi olduğuna dair hiç bir şüpheye yer yok. Önceki resimlerdeki boş kova, deforme olmuş kalça, baston örneklerinde olduğu gibi bu resimde de, resimde olmasını sorgulayacağımız bir öğeye yer verilmiş; solda havada asılı duran bir balon var. Bu balon olmadan cinsellik çağrıştıran, sıradan iki homoseksüelin resmi olacakken, varlığı resme masalsı, gerçek dışı bir boyut kazandırarak ilişkiyi daha fantastik, büyülü ve gizemli bir zemine taşıyor. JC bu resim ile genelde damgalanan ve aşağılanan homoseksüelliğın artık benimsendiğini hissettiriyor.

Hot Pants, 2010

LEZBİYENLİĞİN SESLERİ

2009 yılında yapmış olduğu *Women of Franklin* adlı eserde JC, ima edilmiş seks, seks ertesi gibi sahnelerden sonra seks eylemi içerisinde üç kadını resmetmiş. Giysilerinden, çıplaklıklarından, birbirleriyle olan ilişkilerinden bunu kesin olarak görebiliyoruz. Bu konuda gizemli, anlaşılmayan bir şeye yer vermiyor resim. Ancak, resimde sıradışı olan ortadaki kadının yüzündeki ifade. Bu ifade tek başına kesinlikle kadının içinde bulunduğu eylem hakkında bir ipucu vermiyor. Bu ifade, aksine günlük hayatın “normal” denebilecek ifadelerinden biri. Resmin de zaten temel meselesi bu olmalı, seks artık eskisi gibi kısıtlanmış, gizli, rastlantısal ya da spekülatif bir eylem değil. Aksine seks, gündelik toplum hayatının içinde yerini, beklenti, kararlılık ve eylem ile sağlam bir şekilde bulmuştur.

Women of Franklin, 2009

2010 yılında yaptığı bir diğer resimler, Conservatory'de ve Dogwood Thieves adlı eserlerde de JC benzer bir şekilde seks eylemi içerisindeki lezbiyen kadınları resmetmiştir. Conservatory'de eylem net bir şekilde resmedilmişken, Dogwood Thieves adlı resimde oynaşan iki kadına yer verilmiştir. Sağdaki kadının elinde tuttuğu bahar dalı ile ilgili de spekülasyon yapmak mümkündür.

2009 yılında yaptığı Mademoiselle ve 2010 yılında yaptığı The Old Fur adlı eserlerde ise tek başına kadınları resmetmiştir. The Old Fur'deki kadının kürkünü açarak kendini göstererek dikkat çekmek istediğini, kürkünü örtünmek için değil, çıplak bedenini sergilemek için kullanıldığını görürüz. Madamosille'deki kadının duruşunda, çıplaklığında, ifadesinde aslında bir cinsel çağrışım göremeyiz. Bu resimde cinselliği sadece kadının çıplaklığı

çağırır. Simgeler bakımından diğer resimler gibi güçlü bir resim değil, daha ziyade resim sanatındaki herhangi bir çıplak kadın resmi gibi.

Conservatory, 2010

Dogwood Thieves, 2010

The Old Fur, 2010

Mademoiselle, 2009

2010 yılında yapmış olduğu The Reader adlı eserde, sükunet içerisinde kitap okuyan bir kadın figürü mevcuttur. Bu resimde ayna yardımıyla kadını başka

bir cepheden de görürüz. Örtünmek, giyinmek amacıyla kullanılmış bir giysi, kumaş ya da bunları çağırıştırarak herhangi bir öğeye yer vermez bu resim. Aynanın üstündeki küçük bir kumaş parçası ile giyinmek, örtünmek bu resimde marjinalleşmiştir. JC sanki bu resim ile cinselliğin nasıl sıradan gündelik aktivitelerimizden biri haline gelip, sıradanlaştığını anlatmak ister gibidir.

The Reader, 2010

SONUÇ

2009 yılından sonra yaptığı resimlere baktığımızda heteroseksüel bir ilişkiyi ima edecek resim göremiyoruz. Hatta heteroseksüel bir erkek resmi bile yok. Homoseksüel ilişki formlarının ve yalnız kadınların resmedilmesi tabii ki rastlantısal değil. Bu yolla cinsel ilişkinin üreme ile ilgili boyutu özellikle dışarıda bırakılmış oluyor. Bu ise önemli bir konu, çünkü püriten din anlayışı içerisinde cinselliğe sadece bu nedenden dolayı izin veriliyor. Püriten kültürde üreme ve soyu sürdürme ihtiyacı olmasa cinsellik sanki toptan yasaklanacak.

Oysa JC'nin resimlerinde insanların üremek için değil seks için seks yaptıklarını söylemek yanlış olmaz.

JC'nin tek başına resmettiği çıplak kadınları da çıplaklıklarından utanmaz, vücutlarını rahatça sergilerler. Ama bu "utanmazlık" zaten ayıplanmamalıdır, çünkü utanılacak bir şey yoktur aslında ortada. Adem ile Havva cenneten kovulmadan önce çıplak gezerlermiş, çıplaklıklarından da utanmazlarmış. Ne zamanki elmayı yemişler, yani otoritenin buyruğuna karşı gelmişler, o zaman cezalandırılmışlar, çıplaklıklarını fark etmişler ve utanmışlar. Hatta incir yapraklarıyla örtünmüşler. Örtündüklerini görünce elmayı yediklerini tanrı fark edecek diye ormanda saklanmışlar. Tanrı fark edince durumu erkeği ve kadını cezalandırmış; erkeği çalışmaya, kadını da acılı bir doğuma mahkûm etmiş. Bu mite göre kesin olan bir şey, çıplaklığın cennette utanılacak bir şey olmadığı. JC'nin de yalnız kadınları tam da bu anlayış ile çıplaklıklarını rahatlıkla sergiliyorlar. Cennete seks var mıydı sorusuna olumlu yanıt vermemize İncil'deki "Erkek karısına sarıldı ve tek bir vücut oldular" ^{iv} şeklindeki ifade sebep oluyor. Ayrıca kadının acılı bir doğuma mahkûm edilmesinden cinsel ilişkiyi zaten bildikleri ve bundan doğan yeni sonuçlara mahkûm edildiklerine dair bir çıkarım da elde ediyoruz.

İşte bütün bunlar nedeniyle post modern kültürdeki cinsellik cennettekine benzer, utanılacak, günah olan bir yanı yoktur, saklanması, gizli saklı yapılması gerekmez. JC de bir sosyal gözlemci olarak tam da buna yer verir resimlerinde.

Kendi başına bırakıldığı takdirde cinselliğin postmodern kültürde bu şekilde ele alınmasının, yeni bir ahlak anlayışının varlığının toplum üzerinde olumlu etkileri olsa da, her alandan "üretim" ve "tüketim" malzemesi yaratmak isteyen, aşırı üretim ve tüketimi direten ve cinsellikten de ciddi bir pazar elde eden günümüz pazar ekonomisinin yarattığı olumsuz etkileri de göz ardı edemeyiz. Seks üzerine kurulu pazarlama taktikleri, moda, gençlik pazarı ister istemez seksi sürekli göz önünde tutmakta. JC'nin resimlerindeki burjuva, zengin çevre betimlemeleri, dönüşen toplumun bu yönlerine yapılan göndermelerdir.

Son toplamda, ilk olarak görünen pornografik görüntünün aksine, bir sosyal gözlemci olarak JC, post modern kültürün cinsellik ile olan ilişkisi üzerinden, son 10 yılda, çok gelişmiş postmodernizm periodundaki Amerikan ruhunu ve Amerikan hayatını şaşırtıcı bir biçimde ve zekice resmetmiştir.

KAYNAKÇA

ⁱ http://en.wikipedia.org/wiki/John_Currin

ⁱⁱ A Passion for Innocence, Henry Berry, 2011

ORJİNAL METİN

ⁱⁱⁱ “trompe l’oeil” değil, “trompe l’esprit”.

^{iv} The man "clings to his wife, and they become one flesh"^l